

Film, ki šibke točke prekriva s simpatičnostjo

FILM

Košarkar naj bo

Režija: Boris Petkovič

✎ Deja Crnović

Po zdaj drugem najbolj gledanem filmu v samostojni Sloveniji, filmu Mihe Hočvarja *Gremo mi po svoje*, se doba razcveta slovenskega otroškega in mladinskega filma očitno nadaljuje. Morda bi bilo cinično sklepati, da je za to kriva komercialna uspešnost, a dejstvo je, da se mladinski film spet jemlje, pa tudi snema, nekoliko bolj resno. Serija prepričljivih filmskih izdelkov za mlade se je lani na primer nadaljevala s *Pojdi z*

mano in *Niko*, letos pa se je otroško-mladinskemu arsenalu priključil še *Košarkar naj bo* **Borisa Petkoviča**, ki utegne po tabornikih postati nova uspešna filmska franšiza.

Osnovne pogoje za to vsekakor ima, saj je posnet po eni od najbolj priljubljenih mladinskih knjig pri nas, 30 let stari zgodbi *Primoža Suhodolčana o dolginu*, ki je zaradi svoje višine moral spati v dvosobni postelji. Čeprav so morda otroške želje in pritiski odraslih brezčasna tema, pa se na trenutke zdi, da se film zaradi časovne oddaljenosti prvotne zgodbe večkrat znajde v škripcu, koliko se prepustiti duhu časa in koliko slediti izvirni zgodbi.

Režiser Boris Petkovič se sicer s tem problemom spopade dokaj elegantno, saj filmu, ki temelji na razmeroma verjetni zgodbi, dodaja elemente nadreal-

Režiser Petkovič filmu, ki temelji na razmeroma verjetni zgodbi, dodaja elemente nadrealnega in prismuknjene, kar mu omogoča, da izkrivlja perspektivo.

nega in prismuknjene, kar mu omogoča, da izkrivlja perspektivo, pretirava v karakterizaciji odraslih in otroke prepričljivo postavlja v situacije, ki bi se v današnjem svetu seveda razpletle drugače. V tem spominja na prijeme *Dannyja DeVita* v filmu *Matilda* in pa seveda na opus *Wesa Andersona*. V takšnem okolju nekoliko zastarel jezik, predvsem besedne domislice košarkarjevega naj-

boljšega prijatelja *Smodlaka* (**Matija Brodnik**), delujejo bolj verodostojno, čeprav še vedno malce nerodno. A film kljub temu, da je očitno doživel nekatere prilagoditve času, kar je vidno predvsem pri liku *Metke*, ki je tokrat novinarica šolskega časopisa in spletne strani, ostaja zunaj časa, verjetno dovolj, da bo lahko ohranil svojo aktualnost še za naslednje generacije.

Posebno omembo si zaslužijo kostumi, ki so videti, kot da so ušli iz filma *Veličastni Tenenbaumi*, in ki na zabaven način rešujejo že omenjene časovne zagate, svojevrsten pojav pa sta pomočnika trenerja konkurenčne ekipe, ki sta scenaristično skorajda povsem odveč, a zaradi neke čudne konstelacije zvezd vendarle obstajata, ter uporaba pesmi *Moja mama je strela* skupine *Sokoli*, ki generacijsko precej izstopa,

a je zaradi svojega besedila v sozvočju z vzdušjem filma.

Košarkar naj bo je korekten filmski izdelek, ki svoje šibke točke precej dobro prekriva s simpatičnostjo in prismuknjeno. Čeprav je verjetno bogokletno biti pretirano kritičen do igre najstnikov, bi si v glavni vlogi *Rante morda* želeli bolj suverena igralca, kot je **Klemen Kostrevec**, a velik del bremena prevzmeta *Smodlak* in *Metka*, torej **Matija Brodnik** in **Gaja Filač**, ter seveda odrasli, predvsem **Gojmir Lešnjak** in **Marko Miladinović**, ki sta odlična v vlogah profesorja *Tundre* in trenerja *Salte*, svoje pa dodajo **Lado Bizovičar** v vlogi konkurenčnega in bolj preračunljivega trenerja ter za vlogo najbrž malce premlada **Ana Maria Mitič** in **Matjaž Javšnik** v vlogi *Rantovih staršev*. x